

Číslo 1. Vydává Česká Národní Skupina - Lechfeld. Dne 3. dubna 1940.

P ř á t e l é !

Tento list je Váš a pro Vás všechny, bez rozdílu politického přesvědčení. Chceme jím informovat, poradit a pobavit. Prosíme: spolupracujte s námi! Čtěte a pište na adresu: Zdenek Sobek, blok 18., č. 7. Připomínáme, že vaříme z vody. nenašli jsme na letišti žádný kabel a z Argentiny taky nic nedošlo. Můžete-li, přispějte něčím na úhradu. A jinak: hodně štěstí a hlavy vzhůru! Obtíže jsou tu proto, aby se překonávaly.

Přes ujištění se strany vedení tábora a vzdor slibům, daným již ve Schwäb.Gmündu není dosud rozhodnuto, kdy bude začato s odklizovacími pracemi na letišti a uprchlíkům poskytnuta tak možnost výdělku. Jde nejen o mravní vliv pravidelné práce, ale i o prostředky na úhradu drobných vydání, na úpravu zevnějšku, střihání vlasů, dopisy a pod. Je to jedna z nejnaléhavějších otázek a čekáme její brzké vyřízení.

Po návratu kuchaře Míše D. se podstatně zlepšila kvalita jídel, což rádi konstatujeme. Při výdeji byla by však žádoucí větší pozornost všech. Přelévání a tím i znečištění pultu znamená nejen plýtvání, ale působí i značně neesteticky. Prosíme všechny, zvláště ty mladé: více kázně, méně křiku a nepředbíhat! Je škoda, že chybí místo a stůl pro ty, kteří chtějí jísti hned a masí klást misky na okna. Snad by bylo možno i to nějak vyřešit.

Je správné, že jsou nyní vydávány poukazy na zhotovení potřebných fotografií (Resettlement officer, pí. Lavante). Nesmí se opakovati případ, aby někdo zmeškal možnost emigrace jen proto, že neměl na fotografie. O lékařské ošetření uprchlíků je sice dobře postaráno, za to chybí všední a důležité nezbytnosti: táborový obuvník, krejčí a holič. Tyto potřeby obstarávají se dosud soukromě a za peníze. Je však samozřejmé, že i ten, kdo nemá možnost výdělku, má právo i povinnost býti čistý a upravený. Podle zpráv z jiných táborů, ku př. z Murnau, kde uprchlíci dostávají ihned šaty, prádlo a pracující i kombinézy, nebo i z transitu v Michově, kde jsou každý měsíc vydávány toaletní potřeby, žiletky a j., jakož i potřebné prádlo, je jinde zásobování mnohem lepší. Není důvodu, aby právě Lechfeld byl opomíjen a náprava bude nutná.

Jistě jedním z nejodpornějších zločinů je krádež potřebných věcí uprchlíkům, tím víc, jedná-li se o krajany. Ukazuje se, že je přece důležité, zajímati se o minulost lidí, jimž je svěřována nějaká důležitá funkce. V našem táboře zastával úřad Welfare officer, tedy jeden z nejdůležitějších, mající na starosti péči o uprchlíky, Dr. Ludevít Melničák, který byl zatčen pro zpronevěru. Při prohlídce byly u něho nalezeny dva kufry látek, dětských soupraviček, ponožek a pod., v hodnotě asi 1.500.-- DM, k jichž zpronevěře se přiznal. Věci byly určeny pro uprchlíky v našem táboře. Vyšly při tom na jevo zajímavé okolnosti: Melničák neumí latinsky, tvrdí, že studoval v Maďarsku, kde se na universitě naučil latinsky, což je nasmysl. Iravděpodobně není vůbec doktorem. Na Slovensko se vrátil jako příslušník Svobodovy armády. V emigraci přispíval do Informátora, časopisu malé skupiny lettrichovských Slováků v Ludwigsburgu. Když nár. socialisté dělali emigrační akci do Anglie, Melničák vybíral od zájemců 1.50 DM na výlohy a sliboval úspěch. Dotazem v Anglii se zjistilo, že o akci tam není nic známo. Je příznačné, že lidé podobných kvalit, hledají vždy sobě rovné. Také jeho spolubydlicí není výjimkou. I jeho manželka, která vlastně není s ním oddána a má padělané osobní doklady, nezůstává pozadu. Musí se uvážít, že takovým případem nejsou uprchlíci poškozeni jen materiálně, ale utrpí i pověst všech Če-

chů. Je proto správné, zajímat se o minulost uprchlíků, kteří se tlačí na důležitá místa. Ukazuje se, že každý, kdo dokázal spolupracovat s komunisty, má při nejmenším slabý charakter a na zodpovědné místo se rozhodně nehodí.

Úřadovny našeho tábora jsou také reprezentací českých uprchlíků. Prosimе tedy všechny: více klidu, vážnosti a kázně!

Skutečně příjemný je pobyt v čítárně YMCA, která je dobře vedena. Prosimе jenom upřímně: nezavlekejte nám do tábora politiku a zejména ne starou politiku. Přílišný kult osob, stále připomínání Dr. Beneše neprospívá české věci. Naše názory mohou být různé, ale cizina si pamatuje, že s ním přišla do ČSR nedemokratická monopolní vláda t.zv. Národní Fronty, že on sám se nikdy proti bolševismu aktivně nestavěl a pokusil se o chabý odpor teprve tehdy, když šlo o jeho osobu. Výsledek jeho činnosti je žalostný a je snad možno omlouvat a vysvětlovat, ale rozhodně není čím se chlubit. Nebudeme se k vůli tomu v žádném případě hádat nebo dokonce navzájem vylučovat a dělat tak emigraci v emigraci. Nezapomeňme, že nejsme v ČSR, ale v demokratickém Západu, kde se dává slovo všem a tedy pro nějakou persekuci skutečné demokracie, která se staví proti politickému monopolu a spolupráci s bolševismem, by tu nenašli pochopení. Svoji vyspělost a demokratičnost dokážeme nejlépe tím, že sneseme v čítárně listy všech směrů, tedy i skutečně demokratických. Je samozřejmé, že noviny se nesmějí odnášet a poškozovat.

Bylo by dobré, v rámci pracovní povinnosti upravit prostor a trávníky mezi bloky. Pro naše děti mělo by být zřízeno dětské hřiště.

Hladina života v Lechfeldu rozvířila příprava voleb do táborového komitété. Ačkoli většina žádala volby podle volebního řádu IRO, tedy nepolitické a na základě osobní kandidatury jednotlivců, prosadilo t.zv. Ústřední komitété čs. demokratických uprchlíků v Ludwigsburgu svým nedemokratickým volebním řádem zakázané volby, dle politického klíče s vázanými kandidátkami, za kterými se pod různými názvy skrývají politické strany, ještě k tomu všema diskreditované dosavadní spolupráci s komunisty. Je skoro neuvěřitelné, že v Lechfeldu v r. 1949 v emigraci měla být opakována fraška t.zv. voleb Národní Fronty s jednotnou kandidátkou z května 1948 v ČSR. Když už není brán chleď na uprchlíky, kteří přece pro tohle neodcházel z vlasti, je nutno pamatovat, že bojujeme za demokracii a tudíž nesmíme používat nedemokratických způsobů. Musíme si uvědomit, že náš boj za demokracii a to, jak upřímně ji uplatňujeme v praxi mezi sebou, je sledován nejen doma, nýbrž i našimi zahraničními přáteli.

O emigračních možnostech přineseme zprávy příště, neb ve "Zprávách UNS". Zatím je v proudu akce pro Norsko a chystá se emigrace do Austrálie. USA hledá diplomované architektky, Kanada přijme diplom. ošetřovatelky, také s dítětem, do stáří 45 let a ženy k vedení domácností do 35 let, třeba i s matkou do 50 let. V Evropě přijímá Francie inženýry a dělníky, rolníky i s rodinami, muže 18 až 35 let na práci do dolů, ženy 18 až 40 let jako pomocnice v domácnosti. Norsko přijímá uprchlíky všech povolání, bez ohledu na rodinný stav, do stáří 55 let. Anglie hledá dívky a ženy 18 až 49 let, jako služebné, dohlážitelky, k práci v nemocnici a do textil. továren.

Několik zkušeností z Austrálie: Vystěhovalci po přivítání jsou odvezeni do tábora, kde jsou všestranně prohlédnuti a navštěvují kurs angličtiny. V teorii je jim přidělena práce, odpovídající aspoň trochu jejich znalostem a schopnostem, v praxi zde rozhoduje náhoda. Zaměstnavatel je povinen opatřit byt, což působí zvláště u rodin potíže. V Austrálii panuje velká bytová krize. Pracující manželé jsou většinou rozděleni a protesty jsou marné, dvouletá pracovní smlouva je jasná. Průměrný týdenní výdělek dělníka je asi sedm a půl liber. Při skromném životě může si dělník našetřit za dva roky asi 300 liber. Mimo jídla, vlny a alkoholu je všechno drahé, protože se to dováží z Anglie a Ameriky. Ceny: nábytek do pokoje 70 liber, radiopřijímač 60 liber, motocykl 250 liber. Podnebí rovná se italskému a nepůsobí obtíž. Je nutno nemít přehnané naděje a pak je tam život zcela snesitelný.